

Hengelo, 22 mei 2025,

Beste mensen,

Graag houd ik jullie op de hoogte van de laatste ontwikkelingen. Van 7 tot 21 maart brachten drie bestuursleden van de stichting een bezoek aan Kameroen, Hans Groenewegen, Pepijn Koops en ik zelf, Gerard van Noort.

Zoals in februari aangekondigd is het doel van de reis om zoveel mogelijk Calabashen te inspecteren, om de ervaringen van de gebruikers te horen, en daarnaast om mijn beoogde opvolger, Pepijn Koops, voor te stellen aan alle betrokkenen in Kameroen.

We beginnen onze bezoeken in Ndoungue en de Ouest Regio. Hier zijn de eerste reservoirs gebouwd in 2022 en hier, in Mbouo, ligt ook het Centre Polyvalent de Formation (CPF), onze partnerorganisatie. De vorige directeur, Ngwanou Daniel, met wie het project gestart werd, is met pensioen en sinds september 2023 is madame Pountcheu Diane in zijn plaats benoemd. Via mail en telefoon had ik al een plezierig contact met haar, maar nu hebben we de gelegenheid haar beter te leren kennen. Met haar wordt de huidige samenwerking besproken en worden nieuwe lijnen uitgezet voor de toekomst. De bedoeling is dat de betrokkenheid van het CPF in het project op verschillende vlakken zal worden uitgebreid. Aan een meer gedetailleerde uitwerking hiervan wordt gewerkt. De gesprekken verlopen in een goede en constructieve sfeer. Er worden hier in enkele dagen 16 Calabashen bezocht en besproken.

CPF: vlnr: Pepijn Koops, Pountcheu Diane, Kamga Pierrette, Gerard van Noort, Hans Groenewegen

Het tweede deel van onze reis voert ons naar het Noorden van Kameroen, de regio's Nord, Extrême Nord en Adamaoua. Hier zijn in 2024 meer dan 50 Calabashen gebouwd en tijdens ons bezoek worden hier nog nieuwe reservoirs aan toegevoegd. Het bezoek aan het Noorden was bij de voorbereiding nog een punt van discussie. Het Noorden is een onveilig gebied door de ongeregelde rooftochten van Boko Haram. Voor Europeanen bestaat het gevaar dat ze worden gekidnapt en pas na betaling van een hoog losgeld weer worden vrijgelaten (of erger). De Nederlandse regering beschouwt het gebied als een "no go area". Toch staan daar de meeste Calabashen. Besloten was onze aanwezigheid te beperken. Maroua leek ons een redelijk veilige stad, immers een noordelijke regiohoofdstad met een gouverneur en voldoende politie en leger. Vanuit Maroua wilden we naar Mokolo, enkele uren in

de auto naar het westen, tot vrij dicht bij de Nigeriaanse grens. Na overleg met dominee Warda, onze lokale partner in het Noorden, besluiten we zijn methode te volgen: niemand vertellen dat je er aan komt, heel vroeg vertrekken en voor donker weer terug.

Op 14 maart vliegen we van Douala naar Maroua, waar Warda ons opwacht. Hij heeft een

Met de Lamido van Mokolo

hotel en een auto met chauffeur geregeld. Diezelfde middag bezoeken we 2 Calabashen. De volgende dag vertrekken we vroeg naar Mokolo, waar we beginnen met een bezoek aan de Lamido (titel van de traditionele leider in het Noorden), die ons in zijn paleis ontvangt (bij onze promotie dag in maart 2024 was de Lamido de eerste die zijn eigen bijdrage voor een Calabash betaalde). Na deze ontmoeting waarbij de Lamido zijn

waardering uit over het project, neemt hij ons mee naar zijn eigen huis (in aanbouw) om ons zijn Calabash te laten zien. Diezelfde dag inspecteren we nog 8 andere reservoirs, waarna we weer terug gaan naar Maroua.

Zondag 16 maart vertrekken we al heel vroeg naar Garoua, zodat we daar de kerkdienst kunnen meemaken. Ook hier is veel belangstelling voor de Calabash. In de loop van de dag bezoeken we er 3. Maandag per bus van Garoua naar Ngaoundere, een reis van 8 uur over een zeer slechte weg. De bedoeling is om dinsdag de 4 Calabashen uit de

Een Calabash in Mokolo

metselaarsopleiding in Ngaoundere en omstreken te inspecteren, waarna de woensdag een rustdag is, en we donderdag terug vliegen naar Douala, waar Hans vrijdagochtend terug vliegt naar Nederland. In de praktijk loopt het anders. De dinsdag controleren we inderdaad de Calabashen, maar maandag in de middag hebben we dan al het bericht ontvangen dat onze vlucht naar Douala is geannuleerd en verzet naar zaterdag, waarbij het voor Hans onmogelijk is zijn vlucht te halen. Met hulp van het CPF, dat de tickets in Bafoussam heeft gekocht, komen we in direct contact met de bedrijfsleider van Camair-Co in Bafoussam die ons goed helpt. Er is een vlucht van Garoua naar Douala op donderdag, maar dan moeten we wel eerst weer met de bus terug naar Garoua, weer 8 uur ghotseknots over een slechte weg. Dat gebeurt op woensdag, maar dan horen we dat de vlucht van donderdag ook geannuleerd is. Er blijkt een vlucht op vrijdag van Garoua naar Douala om 20.00 uur, die sterk vertraagd is en uiteindelijk pas om 24.00 uur uit Garoua vertrekt. We arriveren om 01.30 in Douala, waar Hans direct doorgaat naar de incheck balie van zijn volgende vlucht. Hij moet rennen, maar het lukt.

In totaal zijn 39 Calabashen bezocht en geïnspecteerd. Hoewel de meesten ervan functioneren, zijn er ook gebreken: kapotte kranen, kleppen die niet in de juiste positie staan

en soms lekkages, vaak als een soort zweten, maar enkele keren ook als grote lekkage, waarbij de Calabash bijna net zo snel weer leeg loopt als hij zich vult. Alle problemen zijn genoteerd, zodat er actie kan worden ondernomen. Behalve de gebreken is duidelijk dat kennis over het gebruik en functioneren van een Calabash, het hoe en waarom, vaak onvoldoende is bij de gebruikers. Hier moet veel aandacht aan gegeven worden, voor toekomstige, maar ook voor al bestaande gebruikers. Bij onze evaluatie wordt ook duidelijk dat de aanwezigheid van een verantwoordelijke eigenaar minder problemen geeft, anders gezegd: bij de Calabashen die geplaatst zijn bij scholen of medische posten is vaak minder duidelijk welke persoon verantwoordelijk is, en dat zorgt voor meer problemen, bv meer gebruik als waswater en minder als drinkwater..

Lang wachten voor water

Ook tijdens deze evaluatie-reis ben ik weer onder de indruk van de moeite die mensen moeten doen om aan water te komen. Thuis één of meerdere kranen hebben is geen garantie voor het hebben van (drink)water, omdat er vaak geen water uit de kraan komt. In de meeste gevallen zag ik in een aparte kamer of in een schuurtje een watervoorraad in jerrycans of 20-liter flessen, als extra reserve. De mensen die geen eigen kraan hebben, moeten naar een openbare pomp, waar een lange rij van jerrycans aangeeft dat er lang gewacht moet worden. Wat een ellende en wat een tijdrovende bezigheid. Het is geen wonder dat er veel interesse is in de Calabash.

Het was plezierig om met Hans Groenewegen en Pepijn Koops deze reis te maken. Pepijn heeft een 30-jarige ervaring in Kameroen in de bosbouw en Hans is al enkele malen voor de training van de metselaars mee geweest naar Kameroen en kent het project goed. Wat Pepijn betreft, hem hebben we aan heel veel mensen kunnen voorstellen als degene die het project gaat trekken. In de gesprekken met de directrice van het CPF heeft hij kunnen aangeven hoe hij denkt de rol van het CPF professioneler te maken. Tijdens de inspecties is hij energiek en enthousiast, laat zich alles goed uitleggen en noteert de situatie van alle Calabashen. Ook in de onderlinge gesprekken komt zijn mening naar voren. Graag wil hij het project uitbreiden, en meer werkzaamheden bij het CPF onderbrengen. Voor de stichting blijft dan wel de opgave bestaan meer fondsen te werven. Ik heb de overtuiging dat met Hans en Pepijn de stichting verder gaat met twee capabele en betrokken bestuursleden.

Dit is dan mijn afscheid van het Calabash project. Ik begon het in 2019 met als doelstelling: het introduceren en verspreiden van de Calabash in Kameroen. In de eerste projectbeschrijving was sprake van de bouw van 20 Calabashen. Het zijn er uiteindelijk meer dan 90 geworden, waar ik heel blij en dankbaar voor ben. Graag wil ik hier nogmaals mijn dankbaarheid uitspreken aan allen die het project gesteund hebben. Ik hoop dat jullie ook in

de toekomst zullen doorgaan het project te steunen, zodat in Kameroen nog veel mensen de voordelen ervan kunnen ondervinden.

Met hartelijke groet,

Gerard van Noort

Naschrift: De oorspronkelijke datum boven deze brief was 28 april 2025. Op 29 april hadden we een vergadering van de stichting waarbij als gast ook René Nijmeijer aanwezig was, een mogelijk nieuw bestuurslid. Mij werd gevraagd nog even te wachten met deze brief, om de beslissing van René, of hij al of niet wil toetreden tot het bestuur, af te wachten. Via Hans, die René beroepsmatig kent, zijn we met hem in contact gekomen. René is stedenbouwkundige en landschapsarchitect. Hij bezocht Kameroen toen zijn zus daar als biologe werkte, en is op die manier betrokken geraakt bij dat land.

Tijdens onze bijeenkomst van 29 april raakten we ervan overtuigd dat hij een waardevolle aanwinst voor het bestuur zou zijn. En ja, René wil graag bestuurslid worden van onze stichting. Het bestuur ziet er nu als volgt uit:

Voorzitter: René Nijmeijer

Secretaris: Hans Groenewegen

Penningmeester: Pepijn Koops

Ik ben ervan overtuigd dat het project met deze enthousiaste en betrokken mensen toekomst heeft. Door middel van brieven en via de website zullen jullie ervan op de hoogte blijven.

En zo eindig ik deze brief -weer- met een oproep om een gulle bijdrage over te maken, om zo het nieuwe bestuur te steunen bij de toekomst van dit geweldige project.

Hartelijke groet,

Gerard van Noort